



Arrest

nr. 254 861 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit El Tigre (staat Anzoátegui) en bent u Venezolaans staatsburger. Enkele jaren geleden gingen u en uw partner, met wie u samen twee kinderen heeft, uit

elkaar. Uw ex vertrok naar de Dominicaanse Republiek en nam zijn verantwoordelijkheid voor de kinderen niet op. Omwille van de algemene politieke situatie die veel onveiligheid veroorzaakte – u werd zelf één keer slachtoffer van een gewapende overval in 2012 en was er ook bij toen uw tante in 2013 werd overvallen –, durfde u nauwelijks buiten te komen. U leefde ook constant in angst voor uw kinderen. U hoorde immers voortdurend verhalen over kinderen die werden ontvoerd voor losgeld of voor hun organen. Begin 2018 zag uw dochter in uw bijzijn op de terugweg van school een man die met een mes zwaaide. Ze raakte hierdoor erg in paniek. Sindsdien regelde u voor uw kinderen vervoer van en naar school. Bovendien verslechterde de kwaliteit van het onderwijs zienderogen door een tekort aan professionele leerkrachten waardoor de overheid mensen voor de klas zette die daarvoor niet waren opgeleid. Hoewel dit geen impact had op u of uw kinderen, waren er ook geen medicijnen in Venezuela. In 2019 nam u aan een aantal marsen ter ondersteuning van Guaidó deel, zonder dat dit voor u problemen opleverde. U besprak de erg moeilijke (veiligheids)toestand in Venezuela met uw zus die in België woont en intussen de Belgische nationaliteit heeft. Samen namen jullie de beslissing dat het beter zou zijn dat u Venezuela zou verlaten. U regelde via de rechtbank dat uw ex' ouderlijke macht zou worden opgeschort zodat u probleemloos met de kinderen uw land kon verlaten. Uw zus betaalde de tickets en in juni 2019 reisde u af naar België. U verzocht op 8 juli 2019 hier om internationale bescherming. U verklaarde uit vrees voor de algemene veiligheidssituatie niet naar Venezuela terug te kunnen keren. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en deze van uw dochter; uw paspoort en dat van uw kinderen; uw geboorteakte en deze van uw kinderen; de Belgische identiteitskaart van uw zus; en het vonnis van de Venezolaanse rechtbank waarbij uw ex-partners ouderlijk gezag wordt opgeschort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u aangehaalde algemene slechte veiligheidssituatie in Venezuela, die volgens u werd uitgelokt door de politieke situatie, en de door u in dit verband aangehaalde voorbeelden, met name de gewapende overvallen bij u thuis en bij een tante, respectievelijk in 2012 en 2013, de gebeurtenis waarbij uw dochter een man zag zwaaien met een mes en uw vrees dat jullie het slachtoffer zouden kunnen worden van crimineel geweld en dat uw kinderen bijvoorbeeld voor het losgeld of voor hun organen konden ontvoerd worden (CGVS, p. 9-14), houden geen verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Ook het kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Venezuela en dat in België – er zijn geen leerkrachten meer, waardoor de Venezolaanse regering mensen voor de klas zet die hiervoor niet opgeleid zijn – en het tekort aan medicijnen in Venezuela (CGVS, p. 14) houden geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is er een verband met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt in dit verband volledigheidshalve dat uw kinderen ondanks de volgens u slechte kwaliteit tot aan jullie vertrek toegang hadden tot het Venezolaanse onderwijssysteem, dat de slechte medische situatie in Venezuela, met name dat er geen medicijnen zijn, op jullie persoonlijk niet van toepassing was, dat jullie er voor uw zieke moeder desondanks, dankzij de hulp van uw Belgische zus, in slaagden om medicijnen te kopen en dat uw intussen overleden moeder toegang had tot dokters (CGVS, p. 11-14).

Aan een verzoeker om internationale bescherming kan de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u en uw familie toegang hebben tot de Venezolaanse arbeidsmarkt. Zo werkte u in het verleden – u nam zelf ontslag om naar België te kunnen komen – en werken er nu nog steeds verschillende familieleden. Jullie hebben tevens toegang tot de woningmarkt. Zo bezitten verschillende familieleden, zoals bijv. uw intussen overleden moeder en uw vader, een eigen woning. U woonde tot aan uw vertrek in de woning die op naam staat van uw ex-partner, die al meerdere jaren in het buitenland verblijft en u ging ervan uit dat u bij terugkeer naar Venezuela er opnieuw terecht zou kunnen (CGVS, p. 3-6). Voorts beschikte u over een carnet de la patria waarmee u toegang had tot onder meer voedselbonnen. Bovendien had u over het algemeen toegang tot voedsel, waardoor u de door de overheid uitgedeelde clap-voedselboxen, met daarin volgens u slechte voeding, niet hoefde te gebruiken (CGVS, p. 7-8). Verder werd u door uw zus, die al jarenlang in België woont, financieel gesteund. Toen u nog in Venezuela was, maakte ze af en toe geld over en ze betaalde tevens uw vliegtuigtickets die maar liefst 2900 euro kostten (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u het zich kon permitteren om iemand te betalen om uw kinderen van en naar school te vervoeren (CGVS, p. 13).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorts kan erop gewezen worden dat de door u en/of uw kinderen in het verleden meegemaakte incidenten evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast het feit dat gewapende diefstallen overal ter wereld kunnen voorkomen, ook in België, blijkt uit uw verklaringen dat het laatste geweldincident waarvan u persoonlijk het slachtoffer werd - u vermeldde twee gewapende overvallen - dateert van toen uw tante werd overvallen in 2013, i.e. een zestal jaar voor uw vertrek uit Venezuela. De geweldplegers van beide overvallen ontmoette u sindsdien nooit meer (CGVS, p. 10-11). U erkende dat deze twee diefstallen geen rechtstreekse aanleiding voor u vormden om het land te verlaten (CGVS, p. 13). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer ten aanzien van de plegers van de overvallen ook maar enige vrees zou moeten koesteren.

Ook wat betreft de gebeurtenis begin 2018 waarbij uw dochter in uw bijzijn een man zag zwaaien met een mes hetgeen haar enorm veel schrik heeft ingeboezemd (CGVS, p. 11-12) blijkt nergens uit uw verklaringen dat er objectieve gegevens zijn om af te leiden dat de onbekende man die met een mes zwaaide daadwerkelijk uw dochter iets wilde aandoen. U erkende immers totaal niet te weten wat die man daar met een mes op straat deed. De man heeft jullie niets aangedaan en achteraf heeft u ook niets over zijn eventuele daden op die plaats vernomen. Sindsdien heeft uw dochter die man ook nooit meer gezien. U erkende dat deze gebeurtenis geen rechtstreekse aanleiding voor u vormde om het land te verlaten (CGVS, p. 13). Bijgevolg blijkt ook hier uit niets dat jullie bij terugkeer ten aanzien van de onbekende man met het mes ook maar enige vrees zouden moeten koesteren.

Hieraan kan, betreffende uw vrees dat u overvallen zou kunnen worden en dat uw kinderen ontvoerd zouden kunnen worden (CGVS, p. 13; p. 16) – nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw kinderen vooralsnog effectief door misdadigers werden gevisieerd, aangezien u geen concrete voorbeelden kon geven van ontvoeringen van kinderen in uw entourage, en u slaagde erin het risico op ontvoeringen te beperken door vervoer voor uw kinderen te regelen (CGVS, p. 14) –, nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.

U had het tot slot nog over de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst (CGVS, p. 13-14). Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hieraan kan, betreffende uw bewering dat jullie door de algemene veiligheidssituatie niet durfden buiten te komen, er nog op gewezen worden dat u ging werken, dat u boodschappen kon doen en dat uw kinderen naar school konden gaan (CGVS, p. 13).

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en aan het feit dat uw ex' ouderlijke gezag werd opgeschort, zoals aangetoond door uw documenten, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij argumenteert dat de door haar aangehaalde vluchtmotieven op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep' wel degelijk vallen binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster stelt dat zij en haar kinderen werden geviséerd, bedreigd en een reëel gevaar liepen om te worden ontvoerd voor losgeld. Gezien colectivos en andere gewapende bendes actief in Venezuela verbonden zijn met de regering, zo vervolgt zij, kan zij niet rekenen op bescherming van haar autoriteiten.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekster verklaart uit vrees voor de algemene veiligheidssituatie niet naar Venezuela te kunnen terugkeren. Zij verwijst in dit verband naar de gewapende overvallen bij haar thuis en bij een tante, respectievelijk in 2012 en 2013, de gebeurtenis waarbij haar dochter een man zag zwaaien met een mes en haar vrees dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van crimineel geweld en dat haar kinderen bijvoorbeeld voor losgeld of voor hun organen kunnen worden ontvoerd.

De Raad stelt vast dat deze vluchtmotieven betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten en criminaliteit. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dient er een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

Uit verzoeksters verklaringen noch uit de stukken die zij neerlegt, kan blijken dat zij omwille van haar nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep werd overvallen of zou zijn bedreigd of dat de autoriteiten om één van die redenen zouden hebben geweigerd haar hiertegen te beschermen.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hierover anders doen denken. Met verwijzing naar de *“UNHCR comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted”* van oktober 2009, stelt zij dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep. Verzoekster beperkt zich echter tot het citeren van deze theoretische uiteenzetting, zonder deze verder te concretiseren en op haar situatie te betrekken.

Overeenkomstig artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- “leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele*

integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.

Hieruit volgt dat twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om te kunnen spreken van een specifieke sociale groep: ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”*; en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

In casu kan niet worden ingezien hoe verzoekster onder de noemer ‘specifieke sociale groep’ valt, noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat haar problemen verband houden met politieke motieven, oordeelt de Raad als volgt.

Onder verwijzing naar landeninformatie, (zoals OFPRA *“Les groupes mafieux et paramilitaires”* van 22 november 2016; EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020) argumenteert verzoekster dat de colectivos en andere gewapende bendes actief in Venezuela niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat hun acties berusten op een politieke agenda. Uit de informatie bijgebracht door beide partijen, blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel of een welbepaalde reden of doel viseren.

Evenwel blijkt uit niets, noch toont verzoekster aan dat zij of haar kinderen worden vervolgd om enige reden voorzien in het Vluchtelingenverdrag, laat staan omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging. De gewapende diefstallen waarvan zij en haar tante respectievelijk in 2012 en 2013 het slachtoffer werden alsook de gebeurtenis waarbij haar dochter een onbekende man zag zwaaien met een mes, betreffen alle losstaande elementen die eerder op toeval berusten in een algemene context van criminaliteit dan een persoonlijke en systematische vervolging omwille van een (toegeschreven) politiek overtuiging inhouden. De geweldplegers van beide overvallen alsook de man die zwaaide met een mes hebben ze nooit meer gezien (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

De gebeurtenissen die verzoekster meemaakte, kunnen bij gebrek aan enig verband met een vervolgingsgrond dan ook niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Ook verzoeksters vrees dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van crimineel geweld en dat haar kinderen bijvoorbeeld voor het losgeld of voor hun organen kunnen worden ontvoerd, kadert in het algemeen crimineel geweld aanwezig in Venezuela. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij of haar kinderen omwille van één van de vijf vervolgingsgronden door gewapende (criminele) groeperingen worden geviséerd, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij om deze reden in het oog worden gehouden. Verzoekster brengt in het verzoekschrift evenmin enig concreet element aan dat hierop wijzen.

Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de colectivos ook personen vervolgen om politieke redenen en dat iedereen die kan worden gelinkt aan de oppositie een potentieel slachtoffer is van politieke repressie, stelt de Raad vast dat dergelijke politieke motieven in casu niet aan de orde zijn.

Verzoekster haalt geen eigen politieke activiteiten aan. Zij was evenmin lid van een politieke partij of organisatie (CGVS vragenlijst, vraag 3). Er zijn geen indicaties dat haar een politieke overtuiging wordt toegeschreven, minstens toont verzoekster dat niet aan. Dergelijke verwijzing is dan ook niet dienstig.

4.3. Daarnaast kaart zij de verslechterde kwaliteit van het onderwijs aan en de slechte medische situatie in Venezuela.

Ook hier kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn standpunt dat het kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Venezuela en dat in België – er zijn geen leerkrachten meer, waardoor de Venezolaanse regering mensen voor de klas zet die hiervoor niet opgeleid zijn – en het tekort aan medicijnen in Venezuela op zich geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoeksters verklaringen blijkt in dit verband volledigheidshalve dat haar kinderen ondanks de volgens haar slechte kwaliteit tot aan hun vertrek toegang hadden tot het Venezolaanse onderwijssysteem, dat de slechte medische situatie in Venezuela, met name dat er geen medicijnen zijn, op hen persoonlijk niet van toepassing was, dat zij er voor hun zieke moeder desondanks, dankzij de hulp van haar Belgische zus, in slaagden om medicijnen te kopen en dat haar intussen overleden moeder toegang had tot dokters (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-14).

Uit niets blijkt dan ook, noch toont verzoekster aan dat zij en/of haar kinderen, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Venezuela geen toegang zouden hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van het onderwijs en de gezondheidszorg.

4.4. Wat voorafgaat volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

5.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat de incidenten die verzoekster en/of haar kinderen in het verleden hebben meegemaakt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgeschakeld met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt op correcte en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) naast het feit dat gewapende diefstallen overal ter wereld kunnen voorkomen, ook in België, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat het laatste geweldincident waarvan zij persoonlijk het slachtoffer werd dateert van 2013 en zij de geweldplegers van beide overvallen sindsdien nooit meer ontmoette waardoor niet blijkt dat zij bij terugkeer ten aanzien van de plegers van de overvallen ook maar enige vrees zou moeten koesteren, (ii) wat betreft de gebeurtenis begin 2018 waarbij haar dochter in haar bijzijn een man zag zwaaien met een mes, nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er objectieve gegevens zijn om af te leiden dat deze onbekende man hen daadwerkelijk iets wilde aandoen en ook deze gebeurtenis voor haar geen rechtstreekse aanleiding vormde om het land te verlaten, en (iii) betreffende verzoeksters vrees dat zij zou kunnen worden overvallen en dat haar kinderen zouden kunnen worden ontvoerd, nergens uit haar verklaringen blijkt dat haar kinderen vooralsnog effectief door misdadigers werden gevisieerd aangezien zij geen concrete voorbeelden kon geven van ontvoeringen van kinderen in haar entourage en zij erin slaagde het risico op ontvoeringen te beperken door vervoer voor haar kinderen te regelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Door vaagweg en summier te stellen dat *“Verzoekende partij en haar kinderen werden gevisieerd, bedreigd en [...] een reëel gevaar [liepen] ontvoerd te worden voor losgeld.”* zonder ook maar één concreet element aan te dragen, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

De Raad betwist niet dat Venezuela een hoge mate aan crimineel geweld kent, doch zulk crimineel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekster is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, quod non in casu, zoals hierboven besproken. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie, zoals onder meer beschreven in het EASO-rapport, is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in concreto aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *"Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u en uw familie toegang hebben tot de Venezolaanse arbeidsmarkt. Zo werkte u in het verleden – u nam zelf ontslag om naar België te kunnen komen – en werken er nu nog*

steeds verschillende familieleden. Jullie hebben tevens toegang tot de woningmarkt. Zo bezitten verschillende familieleden, zoals bijv. uw intussen overleden moeder en uw vader, een eigen woning. U woonde tot aan uw vertrek in de woning die op naam staat van uw ex-partner, die al meerdere jaren in het buitenland verblijft en u ging ervan uit dat u bij terugkeer naar Venezuela er opnieuw terecht zou kunnen (CGVS, p. 3-6). Voorts beschikte u over een carnet de la patria waarmee u toegang had tot onder meer voedselbonnen. Bovendien had u over het algemeen toegang tot voedsel, waardoor u de door de overheid uitgedeelde clap-voedselboxen, met daarin volgens u slechte voeding, niet hoefde te gebruiken (CGVS, p. 7-8). Verder werd u door uw zus, die al jarenlang in België woont, financieel gesteund. Toen u nog in Venezuela was, maakte ze af en toe geld over en ze betaalde tevens uw vliegtuigtickets die maar liefst 2900 euro kostten (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u het zich kon permitteren om iemand te betalen om uw kinderen van en naar school te vervoeren (CGVS, p. 13).” Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Een algemene verwijzing naar de humanitaire situatie in Venezuela onder verwijzing naar landen-informatie in het verzoekschrift doet aan het voorgaande geen afbreuk.

5.2.3. Alles in acht genomen, kan voor verzoekster geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat verzoekster en/of haar kinderen specifiek werden of alsnog worden geviseerd door gewapende (criminele) groeperingen in Venezuela, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog worden gehouden.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviseerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit El Tigre gelegen in de deelstaat Anzoátegui, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in haar verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Anzoátegui, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en aan het feit dat uw ex' ouderlijke gezag werd opgeschort, zoals aangetoond door uw documenten, wordt niet getwijfeld.”*

7. In de mate dat verzoekster verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES